Capitolul 1

Iar intru în bucluc

Este mereu acolo. La fel ca pământul de sub tălpi.

— Ei, Ally? Ai de gând să scrii, sau nu? mă întreabă doamna Hall.

Dacă profesoara mea ar fi rea, mi-ar fi mai ușor.

— Haide, zice ea. Știu că ești în stare.

— Dacă v-aș spune că am de gând să mă cațăr într-un copac doar cu ajutorul dinților? Ați spune și atunci că *sunt în stare*?

Oliver râde și se trântește pe pupitru ca și cum ar placa pe cineva la rugby.

Shay oftează.

— Ally, de ce nu poți să te porți și tu normal măcar o dată?

Lângă ea, Albert, un copil voinic care se îmbracă în fiecare zi la fel – cu un tricou negru pe care scrie Flint – stă cu spatele drept. Parcă așteaptă să explodeze o petardă.

Doamna Hall oftează.

— Haide, nu-ți cer decât o pagină în care să te descrii pe tine.

Nu mă pot gândi la nimic mai rău decât să mă descriu pe mine. Aș prefera să scriu despre ceva mai pozitiv. Cum e să vomiți la propria ta aniversare, de exemplu.

— Este important, zice doamna Hall. Ca să te cunoască noul profesor.

Știu, și exact de aceea nu vreau. Profesorii sunt ca automatele în care bagi o monedă ca să-ți dea o mingiuță colorată. Știi exact ce vei primi. Și, în același timp, nu știi.

— Și tot mâzgălitul acela al tău, Ally, continuă ea. Dacă nu desenai tot timpul, terminai tema până acum. Te rog să încetezi.

Îmi strecor jenată desenele sub foaia goală unde trebuia să scriu ce mi-a cerut. Mă desenam pe mine trasă dintr-un tun. Ar fi mai ușor decât la școală. Mai puțin dureros.

— Haide, zice doamna Hall, împingând spre mine foaia de hârtie liniată. Străduiește-te!

Șapte școli în șapte ani și toți profesorii sunt la fel. Oricât m-aș strădui, îmi spun că nu-mi dau silința suficient. Că sunt prea dezordonată. Că scriu cuvintele aiurea. Că le ortografiez diferit pe una și aceeași pagină. Iar pe mine mă doare capul. Mă apucă durerea de cap de fiecare dată când mă uit prea mult la strălucirea literelor negre pe foaia albă.

Doamna Hall își drege vocea.

Colegii mei iar s-au săturat de mine. Scaunele se freacă de podea. Copiii oftează tare. Poate ei cred că nu aud ce spun: *Ciudată. Proastă. Ratată.*

Aș vrea ca profesoara să se ducă să vorbească cu Albert, o adevărată pagină de Google ambulantă, care ar lua o notă mai bună decât mine și dacă și-ar sufla nasul în foaie.

Simt că mi se încinge ceafa.

Nu înțeleg. Doamna Hall mă lasă întotdeauna să scap. Probabil că de data asta insistă pentru că lucrările sunt pentru profesorul cel nou și nu poate să lipsească niciuna.

Mă uit la burta ei mare.

— V-ați hotărât ce nume o să-i dați copilului? o întreb.

Săptămâna trecută am făcut-o să vorbească despre nume de copii o jumătate de oră în timpul lecției de științe sociale.

— Haide, Ally, nu mai trage de timp.

Nu răspund nimic.

— Vorbesc serios, zice ea, și știu că spune adevărul.

În mintea mea rulează un film cu ea trasând între noi două o linie cu bățul în țărână, sub un cer albastru arzător. E îmbrăcată în uniformă de șerif, iar eu port haine cu dungi albe și negre, de deținut. Mintea mea face asta tot timpul – rulează filme care par atât de adevărate, încât mă fură de-a dreptul. Sunt un mod de a evada din viața mea reală.

Mă oțelesc pe dinăuntru, impunându-mi să fac ceva ce nu vreau să fac. Ca să scap de profesoara asta care se ține scai de mine și nu se dă bătută.

Ridic creionul și corpul ei se relaxează; e ușurată, probabil, de faptul că mă supun.

Dar, în loc să scriu, știind prea bine că îi plac băncile curate și ordinea, apuc creionul bine în pumn și încep să mâzgălesc peste tot.

— *Ally!* zice ea și vine repede spre mine. De ce *faci* asta?

Mâzgăliturile circulare sunt late în partea de sus și mai subțiri în partea de jos. Seamănă cu o tornadă și mă întreb dacă nu cumva am vrut să desenez cum mă simt pe dinăuntru. Mă uit în sus la doamna Hall.

— Erau aici de când m-am așezat.

Se aud râsete – dar colegii mei nu râd pentru că mă consideră amuzantă.

— Îmi dau seama că ești supărată, zise doamna Hall.

Nu-mi ascund sentimentele pe cât de bine ar trebui.

— E așa o ciudată, zice Shay chipurile în șoaptă, dar de fapt destul de tare ca să audă toată lumea.

Oliver deja bate toba în banca lui.

Îmi încrucișez brațele la piept și mă uit în sus la ea.

— *Ajunge*, zice în cele din urmă doamna Hall. La direcțiune. *Acum!*

Asta voiam, dar acum mă răzgândesc.

— *Ally!*

— Ăă?

Toată lumea râde din nou. Ea ridică mâna.

— Cine mai scoate un sunet e pedepsit să rămână în clasă în timpul pauzei.

Se face liniște.

— Ally. La direcțiune, *am spus*.

Nu pot să mă duc să mă întâlnesc din nou cu doamna Silver, directoarea noastră. Ajung atât de des la direcțiune, încât mă mir că nu au pus deja o pancartă pe care să scrie BINE AI VENIT, ALLY NICKERSON!

— Îmi pare rău, zic eu și vorbesc serios. O să scriu. Promit.

Doamna Hall oftează.

— Bine, Ally, dar, dacă ți se oprește creionul vreun moment, *te duci*!

Mă mută la masa pentru citit, lângă un panou cu sfaturi despre cum să fim recunoscători de Ziua Recunoștinței. Între timp, îmi curăță pupitrul cu un spray. Mă privește de parcă ar vrea să mă pulverizeze și *pe mine* cu substanța aceea. Să mă curețe de prostie.

Mijesc ochii, sperând că lumina n-o să-mi mai dea atâtea dureri de cap. Pe urmă încerc să țin creionul așa cum ar trebui, nu în felul acela ciudat în care vrea să-l țină mâna mea.

Scriu cu o mână și îmi acopăr foaia cu cealaltă. Știu că aș face bine să mișc mereu creionul, așa că scriu iar și iar „De ce?“, din susul paginii până jos.

În primul rând, pentru că asta știu să scriu corect, iar în al doilea, pentru că sper să-mi dea cineva un răspuns, până la urmă.

Capitolul 2

Felicitarea galbenă

La petrecerea dată în cinstea viitorului bebeluș al doamnei Hall, Jessica apare cu un buchet de flori atât de mare – de la florăria tatălui ei –, încât ai jura că a smuls o tufă din pământ și a înfășurat-o în celofan.

Nu contează. Mie nu-mi pasă. Am găsit la magazin o felicitare cu trandafiri galbeni. O fotografie cu flori n-o să se ofilească peste o săptămână. Mi se pare că ăsta-i felul potrivit de a spune că-mi pare rău că sunt mereu așa o pacoste.

Max îi dă doamnei Hall cadoul lui. Se reazemă de spătarul scaunului cu mâinile la ceafă și așteaptă să-l deschidă. I-a adus scutece. Cred că spera s-o enerveze și pare dezamăgit când vede că e bucuroasă.

Lui Max îi place să i se dea atenție. Îi mai plac și petrecerile. În fiecare zi îi cere doamnei Hall să dea o petrecere, iar astăzi are parte în sfârșit de una.

Doamna Hall scoate din plic felicitarea de la mine și n-o citește cu voce tare, ca pe celelalte. Șovăie, iar

eu înțeleg că sigur îi place cu adevărat. Și mă simt mândră, ceea ce nu mi se întâmplă prea des.

Doamna Silver se apleacă să se uite și ea. Mă gândesc că s-ar putea să primesc și eu, în cele din urmă, un compliment, dar în loc de asta se încruntă și îmi face semn spre ușă.

Shay s-a ridicat să vadă mai bine. Râde și spune:

— Lumea devine și mai proastă de fiecare dată când vorbește Ally Nickerson.

— Shay. Stai jos! zice doamna Hall, dar e prea târziu.

Nu poți face oamenii să nu audă ceva ce ai spus deja. Ar fi trebuit să mă obișnuiesc până acum, dar încă mă doare nespus de tare, de fiecare dată.

În timp ce Shay și Jessica râd, îmi aduc aminte cum ne-am costumat săptămâna trecută, de Halloween, în personajul nostru preferat din cărți. Eu am ales-o pe Alice din Țara Minunilor, din cartea pe care mi-a citit-o bunicul de o mie de ori. Shay și umbra ei, Jessica, mi-au spus toată ziua Alice din Țara Nătângilor.

Keisha se duce spre Shay și îi spune:

— De ce nu-ți vezi de treaba ta?

Îmi place de Keisha. Nu se teme de nimic. Iar eu mă tem de atâtea lucruri!

Shay se întoarce cu aerul că-i gata să strivească o muscă.

— Și ce, e treaba *ta*? întreabă ea.

— Ai dreptate. *Nu-i* treaba mea, dar nici a ta, răspunde Keisha.

Shay pufnește scurt.

— *Nu* mai vorbi cu mine!

— *Nu* mai fi rea! răspunde Keisha, aplecându-se spre ea.

Max își încrucișează brațele și se sprijină de bancă.

— *Așa!* Se lasă cu bătaie, zice el.

— *Nu* se lasă cu nicio *bătaie*, spune doamna Hall.

Suki ține în mână un cub mic de lemn. Are un set întreg pe care îl păstrează într-o cutie, și am văzut că scoate câte unul când e agitată. Acum e agitată.

Shay se uită urât la Keisha. Keisha a venit în clasă anul ăsta și mă surprinde că a spus ceva.

Toată lumea s-a enervat, iar eu nici măcar nu știu cum s-a ajuns în situația asta.

Doamna Hall le cere celor două fete să se liniștească și îl atenționează pe Max că e o nerozie să vrea bătaie, iar doamna Silver îmi face semn cu mâna către ușă. Ce naiba se întâmplă?

Ajungem pe hol și îmi dau seama după fața doamnei Silver că urmează un moment din acela în care trebuie să spun că îmi pare rău sau să explic de ce am făcut ceva. Chestia e că de data asta habar n-am care-i problema.

Îmi îndes mâinile în buzunare ca să le împiedic să facă ceva ce aș regreta. Mi-ar plăcea să-mi pot băga și gura în buzunar.

— Pur și simplu nu înțeleg, Ally, zice doamna Silver. Ai mai făcut și alte lucruri inadecvate, dar ăsta este… cum să spun… *altfel*. Nu ți se potrivește.

Ca să vezi; fac un gest *drăguț*, iar ea spune că nu mi se potrivește. Nu înțeleg ce poate fi rău în cumpărătul unei felicitări.

— Ally, zice doamna Silver, dacă dorești să ți se dea atenție, nu ăsta e modul potrivit de a acționa.

Se înșală. Am nevoie de atenție cum are nevoie un pește de un tub de oxigen.

Ușa se deschide larg, lovindu-se de dulapuri, și Oliver dă buzna afară din clasă.

— Ally, zice el, cred că i-ai dat felicitarea aia ca să-i spui că-ți pare rău că trebuie să ne părăsească numai pentru că urmează să nască un prost de copil. Mi se pare foarte supărată. Și mie îmi pare rău pentru ea.

Despre ce *vorbește*?

— Oliver, ai ieșit din clasă cu vreun motiv? întreabă doamna Silver.

— Da! Eu vreau să… Adică voiam… să mă duc la baie. Da. De asta.

O rupe la fugă.

— Acum pot să plec? răbufnesc eu, simțind că pur și simplu mi-e prea greu să mai rămân acolo vreo secundă.

Doamna Silver clatină ușor din cap și spune:

— Pur și simplu nu înțeleg. De ce *oare* i-ai da unei femei însărcinate o ilustrată cu un mesaj de condoleanțe?

Mesaj de condoleanțe? Mă gândesc. Și iar mă gândesc. Și pe urmă îmi aduc aminte. Mama trimite astfel de ilustrate oamenilor cărora le moare cineva drag. Mi se strânge stomacul și mă întreb ce-o fi crezut doamna Hall.

— Știi ce înseamnă un mesaj de condoleanțe, nu-i așa, Ally?

Aș putea să neg că știu, dar dau din cap că da; nu vreau s-o aud pe doamna Silver explicându-mi. În plus,

m-ar crede și mai proastă decât sunt. Dacă se poate așa ceva.

— Și atunci de ce ai făcut asta?

Stau dreaptă în fața ei, dar înăuntrul meu totul se chircește. Mă simt rău de tot. Mi s-a rupt inima când a murit câinele vecinului, ce să mai vorbim dacă ar muri vreun copil! Pur și simplu n-am știut că am ales un mesaj de condoleanțe. N-am văzut decât florile alea galbene și frumoase. Și nu mi-am putut imagina decât că doamna Hall se va bucura foarte tare.

Dar am o grămadă de motive pentru care nu pot spune adevărul adevărat.

Nu ei.

Și nimănui altcuiva.

Oricât m-am rugat, m-am străduit și am sperat, pentru mine cititul seamănă în continuare cu încercarea de a găsi un înțeles în pastele-alfabet din supă. Pur și simplu nu înțeleg cum reușesc alții să citească.

Capitolul 3

Niciodată nu depinde de mine

Mă sprijin de peretele din hol și tac mâlc.

Câțiva copii mai mici trec pe lângă noi, amintindu-mi că sunt într-a șasea – cea mai mare clasă din școala asta. Dar mă simt ca un țânc.

— Ally? Ai ceva de spus? mă întreabă doamna Silver.

Mi-e frică să deschid gura, pentru că uneori ies vorbe care mă bagă și mai tare în bucluc.

În cele din urmă, doamna Silver spune să mergem la ea în birou.

Stau în biroul directoarei și mă uit în tăcere pe geam. Mă întreb cum o fi să te poți destinde la școală, să nu trebuiască să-ți faci griji în fiecare secundă, minut după minut.

Aș vrea să am la mine Caietul de desene cu lucruri imposibile. Este singurul obiect care mă face să simt că nu fac degeaba umbră pământului. Îmi place să văd cum imaginile din mintea mea devin reale pe hârtie. Preferatul meu din ultimele zile e un om de zăpadă care lucrează la furnalul unei oțelării. Pe urmă ajung

la concluzia că cel mai nebunesc, mai ciudat și mai de necrezut lucru pe care l-aș putea desena vreodată ar fi o imagine cu mine făcând ceva așa cum trebuie.

Oftatul doamnei Silver mă aduce înapoi la realitate.

— N-au trecut nici cinci luni de când ești la noi, Ally, și ai ajuns la mine în birou de mult prea multe ori. Trebuie să faci niște schimbări, zice ea.

Eu rămân tăcută.

— De tine depinde.

Nu depinde de mine. *Niciodată* n-a depins de mine.

Discursul doamnei Silver pare un zgomot de fond. Ca radioul din mașină.

Nu am cuvinte cu care să explic. A fost o greșeală. Mi-e rușine și nu-mi vine să-i împărtășesc asta și ei.

Ea inspiră adânc.

— Ai crezut că va fi amuzant?

Clatin din cap.

— Ai vrut s-o faci să sufere?

Ridic repede privirea.

— Nu! N-am vrut s-o fac să sufere. Eu doar am…

Mă gândesc la ce m-am gândit și mai devreme. Oare ar trebui să-i spun? Mă simt de parcă aș sta cu scaunul pe o trapă și aș avea un buton cu care s-o pot deschide și să cad prin ea. Aș vrea, dar mi-e frică. Mă uit la doamna Silver. Mă privește plină de dezamăgire. Din nou. Iar eu mă gândesc că n-are rost. Toată lumea mă consideră deja o pacoste, de ce să mai adauge pe listă și *proastă*? Oricum nu m-ar putea ajuta. Cum se poate vindeca prostia?

Așa că mă uit din nou pe fereastră. Îi aduc aminte gurii mele să stea închisă.

Am învățat în cele șapte școli diferite unde am fost până acum că-i mai bine să taci. Nu-i contrazic niciodată decât dacă este cu adevărat nevoie.

Îmi dau seama că mi-am încleștat pumnii și că doamna Silver se uită la ei.

Se așază pe scaunul de lângă mine.

— Ally, uneori mi se pare că pur și simplu *vrei* să intri în bucluc.

Se apleacă puțin în față.

— Este adevărat?

Clatin din cap în semn că nu.

— Haide, Ally, spune-mi ce se întâmplă! Lasă-mă să te ajut.

O privesc scurt și pe urmă mă uit în altă parte.

— *Nimeni* nu mă poate ajuta, mormăi eu.

— Nu-i adevărat. Îmi dai voie să încerc?

Îmi arată un afiș de pe perete.

— Poți, te rog, să citești ce scrie acolo? zice ea. Cu voce tare?

Pe afiș sunt două mâini care se întind una către cealaltă.

Grozav! Probabil că-i vreo zicală deșteaptă despre prieteni, despre ce înseamnă să ne ajutăm unii pe alții sau chestii dintr-astea. Eu nici măcar n-am prieteni.

— Hai, Ally. Citește, te rog.

Literele de pe afiș seamănă cu niște gândaci negri care se plimbă pe perete. Probabil că pe multe le-aș putea ghici, dar mi-ar trebui o grămadă de timp. Iar când sunt agitată nici nu se pune problema. Creierul mi se golește ca o foaie de hârtie de pe care ai scuturat cuvintele. Devine neted și alb.

— Ei, ce scrie? mă întreabă din nou doamna Silver.

— Nu-i nevoie să vă citesc nimic. M-am prins, zic eu încercând s-o păcălesc.

Mă uit fix în ochii ei.

— Credeți-mă. Știu deja cum stă treaba.

— Nu sunt sigură, fetițo. S-ar putea să fie nevoie să faci un efort.

Acum chiar aș vrea să știu ce scrie pe afișul acela. Nu mă uit la el, totuși. Altfel ar vrea să discutăm și mai mult despre asta.

Sună clopoțelul.

Doamna Silver își trece degetele prin păr.

— Ally, nu știu dacă ai crezut că felicitarea va fi amuzantă sau dacă ești supărată că pleacă doamna Hall. Dar de data asta ai depășit limita.

Mă imaginez depășind o linie de sosire într-o cursă. Rup cu pieptul panglica roșie. Mulțimea ovaționează și prin aer zboară confetti. Știu însă că nu la asta se referă doamna Silver.

— De luni, noul tău profesor va fi domnul Daniels. Hai să încercăm să ne ferim de orice fel de situații neplăcute.

Să evit eu *situațiile neplăcute* ar fi ca și cum ploaia ar evita să cadă din cer.

Doamna Silver îmi face semn că pot pleca, iar în timp ce mă ridic în picioare mă uit din nou la afișul acela. Aș vrea să fi aflat ce scrie acolo, pentru că îmi dau seama că ar trebui să știu mai multe lucruri decât știu.

Când ies, directoarea oftează și îmi dau seama că s-a săturat de mine.

Până și eu m-am săturat de mine.

* * *

În timp ce fug din biroul directoarei, holurile se umplu de copii. Mă duc înapoi în clasă ca să-mi cer scuze de la doamna Hall înainte să plece autobuzele. Ajung în spatele ei și o bat pe umăr.

Se întoarce, mă privește și se întristează, după care chipul i se golește de orice expresie. Stau lângă ea și mă gândesc cât de rău îmi pare pentru ce-am făcut. Sper că nu crede că i-aș putea dori rău copilașului ei.

Dar nu-mi găsesc cuvintele. Mintea mea se transformă în foaia de hârtie goală și albă.

— Ce dorești, Ally? întreabă ea în cele din urmă.

Doamna Hall își pune mâinile pe burta ei mare ca și cum ar simți nevoia s-o apere.

Mă întorc și ies alergând din clasă. Fug pe hol și mă reped afară pe ușa de la intrare. Autobuzele pleacă fără mine. Așa trebuie să fie, mă gândesc. Merit să merg pe jos.

Tot drumul acela lung. De una singură.